

PIANO

Piano (*The Piano*) on Jane Campionin ohjaama ja käsikirjoittama vuonna 1993 valmistunut romanttinen draamaelokuva, joka sijoittuu 1800-luvun puolivälin Uuden-Seelannin syrjäseudulle. Elokuvan päärooleja näyttelevät Holly Hunter, Harvey Keitel, Sam Neill ja Anna Paquin.

Elokuva oli ehdolla useisiin palkintoihin monissa eri gaaloissa ja mm. parhaan elokuvan Oscar-palkintoon, BAFTAan ja Golden Globeen. Piano voitti kolme Oscaria oltuaan ehdolla kahdeksassa kategoriassa: Holly Hunter parhaasta naispääosasta, ensi kertaa näytellyt Anna Paquin parhaasta naissivu-osasta ja Jane Campion parhaasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta. Hunter voitti roolisuorituksestaan myös BAFTA:n ja Golden Globen. Australian filmi-instituutin AFI-palkintoja elokuva voitti 11.

The New York Timesin kriitikot valitsivat *Pianon* vuonna 2004 yhdeksi kaikkien aikojen tuhannesta parhaasta elokuvasta maailmassa.

OOO

1800-luvulle sijoittuva tarina kertoo mykästä Ada McGrath nimisestä skotlantilaisesta naisesta (Holly Hunter), jonka isä myy morsiameksi uusiseelantilaiselle uudisasukkaalle, Alistair Stewartille (Sam Neill). Adan mukaan tulee hänen nuori tyttärensä Flora McGrath (Anna Paquin). Ada ei ole puhunut sanaakaan kuusivuotiaasta lähtien, vaan hän ilmaisee itseään pianolla ja viittomilla, jotka hänen tyttärensä tulkkaa muille. Ada ei juurikaan välitä muusta maailmasta, vaan keskittyy lähinnä soittamaan pianoaan useita tunteja päivässä. Elokuvasa ei tule koskaan selkeästi ilmi, miksi Adasta on tullut mykkä. Se kuitenkin paljastetaan, että Flora on tulos Adan ja hänen pianonopettajansa suhteesta. Ada uskoi voivansa ohjata opettajaa ajatuksillaan ja saaneensa tämän rakastumaan itseensä, mutta sitten mies ”alkoi pelätä ja lakkasi kuuntelemasta” ja jätti Adan.

Adaa ja Floraa kuljettaneen laivan miehistö jättää heidät ja heidän omaisuutensa, mukaan lukien pianon, eräälle uusiseelantilaiselle rannalle Adan vastusteluista huolimatta. Rannalla ei ole ketään heitä vastassa, ja he viettävät rannalla seuraavan yön suojanaan pikkuinen hamevanteesta tehty teltti. Seuraavana päivänä Alistair saapuu mukanaan maoreita ja ystävänsä Baines (Harvey Keitel), joka myös raja-asukas ja eläkkeelle jäänyt merimies. Baines on omaksunut maorien tavat, ja siksi hän on tatuoinut kasvonsa ja viettää aikaansa mieluummin maorien kuin muiden ihmisten kanssa (Alistairia lukuun ottamatta). Koska miehet eivät jaksa kantaa kaikkia Adan ja Floran tavaroita, Alistair jättää pianon rannalle huolimatta Adan vastalauseista.

Alistair osoittautuu ujoksi ja araksi mieheksi, jota tämän maoriapulaiset kutsuvat ”kuivaksi vanhaksi palliksi”. Alistair kertoo Adalle, ettei hänen pienessä talossaan ole tilaa pianolle. Ada puolestaan jättää Alistairin kokonaan huomiotta ja yrittää lakkaamatta saada soittimensa takaisin.
...

(Wikipedia)

1800-luvun puolivälissä mykkä Ada (**Holly Hunter**) lähetetään Uuteen-Seelantiin järjestettyä avioliittoa varten. Mukanaan Adalla on vain tyttärensä sekä pianonsa. Avioliitto rikkaan

maanomistajan (**Sam Neil**) kanssa on kuitenkin vaakalaudalla, kun suhde paikalliseen maanviljelijään (**Harvey Keitel**) alkaa kehittyä.

Piano on yksi aikamme merkittävimmistä historiallisista draamoista. Se oli 2020-luvulle asti ainoa naisen tekemä elokuva, joka on palkittu Cannesin elokuvafestivaalien Kultaisella palmulla. **Michael Nymanin** soundtrack on myynyt bestsellerin lailla. *Piano* on palkittu kolmella Oscar®-palkinnolla: Paras naispääosa (**Holly Hunter**), paras naissivuosa (**Anna Paquin**) ja paras alkuperäinen käsikirjoitus (**Jane Campion**).

The Piano

(Jonathan Rosenbaum/Chicago Reader 1.10.1993)

Sweetie and *An Angel at My Table* have taught us to expect startling as well as beautiful things from **Jane Campion**, and this assured and provocative third feature (1993) offers yet another lush parable albeit a bit more calculated and commercially minded about the perils and paradoxes of female self-expression. Set during the last century, this original story by Campion, which evokes at times some of the romantic intensity of **Emily Bronte**.

The Piano focuses on a Scottish widow (**Holly Hunter**) who hasn't spoken since her childhood, presumably by choice, and whose main form of self-expression is her piano playing. She arrives with her nine-year-old daughter in the New Zealand wilds to enter into an arranged marriage, which gets off to an unhappy start when her husband-to-be (**Sam Neill**) refuses to transport her piano. A local white man living with the Maori natives (**Harvey Keitel**) buys the piano from him and fascinated by and attracted to the mute woman, agrees to sell it back to her a key at a time in exchange for lessons, with ultimately traumatic consequences.

Elokuvan traileri:

<https://www.youtube.com/watch?v=61oolf1QDZo>

Arvosteluja ulkomailla (lähinnä englanniksi):

https://www.imdb.com/title/tt0107822/externalreviews/?ref_=ttcrv_ext_sm